

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobce: M.J.P.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem, se sídlem Karlovy Vary, Polská 4, **proti žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.4.2015, č.j. 1021/DS/15-3,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22.4.2015, č.j. 1021/DS/15-3, se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 12.342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Pavla Tomka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22.4.2015, č.j. 1021/DS/15-3 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary (dále jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 10.3.2015, č.j. 19860/OD/14-9/Mráz. (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a řízení bylo zastaveno.

Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o udělení řidičského oprávnění skupiny vozidel A a B, jelikož žadatel neprokázal skutečnou existenci obvyklého bydliště na území České republiky a nesplnil tak podmínku obvyklého bydliště v souladu s § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 2 písm. hh) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu).

II. Žaloba.

Žalobce uvedl, že při podání žádosti ze dne 19.11.2014 vycházel ze znění zákona o silničním provozu, ve kterém je výslovně v § 109 odst. 8 uvedeno, že dokladem prokazujícím obvyklé bydliště žadatele o vydání řidičského průkazu (řidičský průkaz lze vydat pouze osobě, které bylo uděleno řidičské oprávnění dle § 109 odst. 1 zákona) je zejména: 1. potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, 2. výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti, 3. nájemní smlouva k nemovitosti, 4. potvrzení zaměstnavatele o zaměstnání, 5. výpis z živnostenského rejstříku. Podle § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, je obvyklým bydlištěm místo na území České republiky, kde fyzická osoba 1. pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo 2. pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.

Žalobce je toho názoru, že legální definice pojmu obvyklého bydliště obsahuje dvě podskupiny „možných žadatelů“. První podmnožina zahrnuje žadatele, kteří mají k místu obvyklého bydliště osobní a profesní vazby, přičemž současně splňují podmínku pobytu alespoň 185 dní v kalendářním roce. Druhá množina zahrnuje žadatele, kteří mají k místu obvyklého bydliště osobní vazby a pravidelně se na takové místo vrací, aniž by museli splňovat podmínku počtu dní pobytu v kalendářním roce. Žalobce má za to, že předloženými podklady doložil, že obvyklé bydliště ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu naplňuje.

Žalobce dále uvedl, že nezastírá, že podal opětovně žádost o vydání řidičského průkazu, když v předchozí žádosti v řízení ukončeném rozhodnutím pod č.j. 14404/OD/14-9/Mráz. ze dne 23.10.2014, s právní mocí rozhodnutí dne 11.11.2014, byla jeho žádost posouzena zamítavě. V novém řízení bylo prvoinstančním orgánem opětovně rozhodnuto o zamítnutí žádosti, proti čemuž brojil žadatel odvoláním datovaným dne 17.3.2015, proti rozhodnutí uplatnil celou řadu námitek právního i skutkového charakteru, přesto se žalovaný s tímto odvoláním vypořádal tak, že opětovnou žádost posoudil s ohledem na § 48 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a rozhodnutí Vrchního soudu v Praze (SJS 816/2001) ve vztahu k pravomocnému rozhodnutí prvoinstančního orgánu vydanému

pod č.j. 14404/OD/14-9/Mráz. dne 23.10.2014 jako věc rozhodnutou, tudíž odvoláním napadené rozhodnutí zrušil a řízení zastavil pro překážku věci rozhodnuté (rei iudicatae). Žalovaný konstatuje, že vzhledem ke skutečnosti, že ve věci bylo již jednou pravomocně rozhodnuto, nadto žalobce žádné jiné či nové důkazní prostředky nenavrh, má odvolací orgán za to, že v dané věci existuje procesní překážka. Ve smyslu § 90 odst. 4 správního řádu žalovaný meritorně nepřezkoumával napadené rozhodnutí způsobem stanoveným v § 89 odst. 2 správního řádu a na základě výše uvedeného rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části jeho rozhodnutí.

Žalobce je přesvědčen o tom, že takové posouzení je nesprávné, neboť nereflektuje k věci příslušnou judikaturu a nezohledňuje obecně přijímaný doktrinální výklad. Ustanovení § 48 odst. 2 správního řádu stanoví, že přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou. Zde se jedná o překážku věci pravomocně rozhodnuté, neboli res administrata. Daná zásada souvisí především se zásadou právní jistoty a ochrany práv nabytých v dobré víře (vyjádřené v § 2 odst. 3 správního řádu). Z tohoto ustanovení tedy plyne, že bylo-li již dříve ve věci rozhodnuto, nelze vydat nové rozhodnutí v téže věci (až na výjimky stanovené v § 101 správního řádu).

Jak ovšem plyne z komentáře ke správnímu řádu (srov. J. Vedral, Komentář ke Správnímu řádu, II. vydání z roku 2012, str. 502-503), a to k § 48 odst. 2, ne každé pravomocné rozhodnutí má účinky překážky věci pravomocně rozhodnuté, takovou překážkou zejména není rozhodnutí o zamítnutí žádosti. Rozhodnutím o zamítnutí žádosti se totiž nepřiznávají žádná práva a neukládají žádné povinnosti, neboť se spíše jedná o rozhodnutí, kterým se deklaruje, že žadatel nesplňuje podmínky pro přiznání práva (srov. rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 20.12. 2000, č.j. 22 Ca 58/2000-31). Na tato rozhodnutí se tedy výše uvedená zásada nebude aplikovat. Materiální právní moci mohou nabýt pouze pozitivní správní rozhodnutí, zatímco negativní správní rozhodnutí nabývají pouze formální právní moci. Negativní rozhodnutí proto nebrání správnímu orgánu v provedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí v téže věci. Stejný názor zastává např. rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě SJS 849/2001, které deklaruje, že v řízení zahajovaném na návrh mohou materiální právní moci nabýt pouze pozitivní správní rozhodnutí, zatímco negativní správní rozhodnutí nabývají pouze formální právní moci. Negativní rozhodnutí tak nebrání správnímu orgánu v provedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí v téže věci. Samotný žalovaný ostatně přiznává ve svém rozhodnutí, že předešlé rozhodnutí pod č.j. 14404/OD/14-9/Mráz. ze dne 23.10.2014, s právní mocí rozhodnutí dne 11.11.2014, mělo účinky pravomocného rozhodnutí pouze z hlediska formálního.

Žalobce dále odkázal na tyto závěry Nejvyššího správního soudu: „*Správní řád dokonce v § 101 písm. b) výslovně předvídá vedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí, pokud bude vyhověno žádosti, která byla dříve zamítnuta. Překážka věci rozhodnuté je tedy ve správním řízení formulována poměrně úzce.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.10.2008, č.j. 6 As 12/2008-73) a „*Správní řád zakládá překážku řízení pouze v případě, že právo již bylo v totožné věci přiznáno nebo povinnost uložena. Byla-li žádost účastníka řízení*

zamítnuta, nejedná se o rozhodnutí, kterým by bylo přiznáno právo nebo uložena povinnost.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.6.2013, č.j. 7 As 33/2013-36).

Žalobce uzavřel žalobu konstatováním, že pokud žalovaný posoudil odvolání jako meritorně neprojednatelné z hlediska překážky věci rozhodnuté, nelze tomuto názoru přisvědčit. Žalovaný upřel žalobci právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. Rozhodnutí žalovaného je tedy nesprávné a v rozporu s právními předpisy pro procesní pochybení. Taktéž žalobce namítá, že rozhodnutí žalovaného neodpovídá § 68 odst. 2 správního řádu, neboť výrok postrádá právní ustanovení, podle kterého bylo rozhodnuto, navíc dle § 66 odst. 1 správního řádu nenajdeme v důvodech zastavení řízení nic o překážce věci rozhodnuté dle § 48 odst. 2 správního řádu. Jak již však bylo výše popsáno, v návrhových řízeních materiální právní moc nenastává a není důvod k zastavení řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že podstatou podané žaloby je tvrzení žalobce, že je řízení postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné a nezákonné rozhodnutí ve věci, a že bylo žalobci upřeno právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. K tomuto žalovaný zaujímá shodné stanovisko, jako zaujal v rozhodnutí ze dne 10.3.2015 č.j. 1021/DS/I 5-3. Žalovaný při svém rozhodování vycházel z okolností daného případu, kdy měl žalobce možnost nezpochybnitelně prokázat obvyklé zdržování se na území ČR množstvím jím navržených důkazních prostředků. K žádnému novému zjištění, ani navržení jiných důkazních prostředků žalobcem nedošlo. Správním uvážením, posouzením a zhodnocením všech důkazních prostředků ve věci, dospěl prvoinstanční orgán k závěru, že žádné takové důkazní prostředky žalobce nenavrhнул, ani neprokázal tvrzenou skutečnost o osobních vazbách a o obvyklém zdržování se na území ČR. Z dikce § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu je zřejmé, že obvyklé bydliště se vždy vztahuje k osobním vazbám na území ČR a nepostačuje prokázání vazeb pracovních. Žalovaný považoval polemiky žalobce o tom, co je dostačující k prokázání splnění podmínky obvyklého bydliště na území ČR pro možné udělení řidičského oprávnění vydáním řidičského průkazu ČR, bez dalších návazností na prokázání osobních vazeb k území, za bezpředmětné a liché. Žalobce nadále setrvává na svém vlastním výkladu splnění podmínky obvyklého bydliště „pro vydání“ řidičského průkazu ČR, kdy na výzvu prvoinstančního orgánu reagoval nejprve žádostí o prodloužení lhůty k odstranění nedostatků a doplnění žádosti. K žádnému doplnění, ani navržení jiných důkazních prostředků, které by ve svém souhrnu obvyklé bydliště na území ČR prokazovaly, ani při druhém/opakovaném podání žádosti v téže věci nedošlo. K žalobcem vyslovenému chybnému právnímu posouzení a nesprávnému skutkovému zjištění se žalovaný odkazuje na rozsudky Krajského soudu v Plzni (viz rozsudky ze dne 15.7.2014, sp.zn. 57A 74/2013 a sp.zn. 57A 6/2014, a ze dne 31.7.2014, sp.zn. 57 A 96/2013) a považuje taková tvrzení za vyvrácená nejen shora uvedenými rozsudky Krajského soudu v Plzni, tak Nejvyššího správního soudu, ale i Ústavního soudu (viz II. ÚS 533/15).

Dále žalovaný uvedl, že kromě zákona o silničním provozu vychází z ustanovení správního řádu, kdy je procesní povinnost účastníků řízení označit důkazní prostředky pro získání důkazů na podporu jejich tvrzení „silněji“ v řízení o žádosti. Z povahy věci nelze požadovat po správním orgánu, aby obstarával za účastníka řízení podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění žádosti. Podkladem pro rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků řízení, které mohou účastníci řízení podávat v průběhu celého řízení až do vydání rozhodnutí (viz § 50 odst. 1 správního řádu). Takovému návrhu se žalobce v průběhu předchozích řízení zdráhá nebo jej odmítá a rozporuje samotnou výzvu k doplnění žádosti, kdy se odkazuje na formální ustanovení zákona o silničním provozu, ale nic nedbá o skutečnost naplnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky. Podkladem pro rozhodnutí byly mimo jiné rovněž skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti, tedy informace a údaje, které správní orgán získal a má k dispozici při výkonu své působnosti (tzn. stovky přihlášených cizinců žádajících o udělení řidičského oprávnění na adrese Čankovská 676/61, 360 05 Karlovy Vary). Žalovaný vycházel z jemu známé skutečnosti z úřední činnosti o takzvané turistice za řidičskými průkazy, jejímž důsledkem je obcházení represivních opatření členských států Evropské unie v oblasti odnímání řidičských oprávnění či řidičských průkazů. Vzhledem k tomu, že se tyto skutečnosti známé z úřední činnosti nedokazují, vzal žalovaný v úvahu podklady nashromážděné a založené ve spisu, posoudil okolnosti opakovaně podané žádosti a dospěl k závěru, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zrušit napadené rozhodnutí a bez dalšího řízení zastavit. Vzhledem ke skutečnosti, kdy ve věci bylo již jednou pravomocně rozhodnuto a žalobce žádné jiné či nové důkazní prostředky nenavrhнул, ani nepředložil, dospěl žalovaný k závěru, že taková skutečnost odůvodňuje zrušit odvoláním napadené (podruhé vydané) rozhodnutí a bez dalšího řízení zastavit. Žalovaný má za to, že nebylo možné rozhodnout jinak a že v dané věci existuje procesní překážka. Svůj názor opřel o rozhodnutí Vrchního soudu v Praze (SJS 816/2001), v němž tento soud vyslovil názor, že „*také v řízení před správními orgány platí obecná zásada klasického procesu „ne bis in idem“*“, tj. ne dvakrát v téže záležitosti (věci). Kromě shora uvedeného, považuje žalovaný tento případ za jeden z mnoha bezpočtu případů podaných žádostí v rámci takzvané turistiky za řidičskými průkazy a setrvává na závěrech uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí, že žalobce ani v jedné z podaných žádostí neprokázal splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky ve smyslu zákona o silničním provozu (nemá-li na území trvalý pobyt) a trvá na svém nesprávném právním názoru. Ve věci jsou vydaná dvě rozhodnutí, právě protože žalobce setrval na svém nesprávném právním názoru. Důvodné pochybnosti o splnění podmínky obvyklého bydliště na území ČR nevyvrátil, ani tak učinit nehodlal a nadále je přesvědčen o dostatečnosti předložených listinných podkladů, kdy opakovaně podává žádosti o udělení řidičského oprávnění s požadavkem na vydání řidičského průkazu ČR. Žalovaný je přesvědčen, že oponentura žalobce ve smyslu dostatečnosti jím předložených „*dokladů a potvrzení*“ ve srovnání se skutečným splněním všech podmínek (tedy i podmínky mít obvyklé bydliště na území ČR) pro udělení řidičského oprávnění s vydáním řidičského průkazu ČR, je z pohledu garance údajů uváděných v řidičském průkazu ČR účelová, tendenční a ve vztahu k neprokázané podmínce naplnění obvyklého bydliště na území ČR, bezpředmětná. Podle čl. 7 bod 1 písm. b) Směrnice Rady 91/439/EHS o řidičských průkazech řidičské průkazy mohou být vydány pouze žadatelům, kteří mají obvyklé bydliště na území členského státu, který řidičský průkaz vydal, nebo kteří mohou doložit, že už tam alespoň šest měsíců studují.

Takové důkazní prostředky vyvracející více než důvodné pochybnosti o obvyklém zdržování se žalobce (vycházející ze skutečné domácnosti fyzické osoby) na území ČR navrženy či předloženy nebyly, ani v opakovaně podané žádosti. S odkazem na výše uvedené trvá žalovaný na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Námitky uváděné žalobcem považuje žalovaný za vyvrácené, bezpředmětné a neopodstatněné. Dle názoru žalovaného nelze ze skutečností uváděných žalobcem v podané žalobě prokázat či dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady řízení, které by odůvodňovaly zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

IV.

Replika žalobce.

Žalobce k vyjádření žalovaného uvedl, že je toho názoru, že se žalovaný zcela mýlí s argumenty žalobce vyjádřenými v žalobě. Žaloba sice v obecné rovině obhajuje názor, že žalobce prokázal své obvyklé bydliště, nicméně meritum věci tkví jinde. Věcně jde o to, zda žalovaný pochybil, když zastavil řízení, aniž věc posoudil napříč a v kontextu všech argumentů a námitek obsažených v odvolání žalobce proti rozhodnutí prvoinstančního orgánu. K tomu žalobce dodává, že žalovaný se striktně drží judikatury Vrchního soudu v Praze, která však toliko v obecné rovině hovoří o tom, že rovněž ve správním řízení platí překážka věci rozhodnuté. Dále však je nutno posuzovat v kontextu další judikatury a správního řádu okolnost, zda v tomto konkrétním případě byla dána překážka věci rozhodnuté a bylo možné řízení bez dalšího zastavit. Ostatní okolnosti případu a poznámky žalovaného k řidičákové turistice jsou mimo rámec přezkumu správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného.

Žalobce dále zopakoval argumenty z žaloby stran zohlednění překážky věci pravomocně rozhodnuté s tím, že má za to, že žalovaný při svém postupu procesně hrubě porušil právo žalobce na spravedlivé projednání jeho věci, když se nevypořádal s námitkami obsaženými v jeho odvolání a věc bez dalšího projednání ukončil nesprávným zastavením řízení. Z toho důvodu má za to, že jeho žaloba je oprávněná.

V.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že soud shledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a, c) s.ř.s. rozhodl o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 2 ve spojení s § 76 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Ze správních spisů soud zjistil, že žalobce podal dne 27.8.2014 u prvoinstančního orgánu žádost o vydání řidičského průkazu s udělením řidičského oprávnění skupiny vozidel B a dále dne 1.9.2014 žádost o vydání řidičského průkazu s udělením řidičského oprávnění

skupiny vozidel A. Prvoinstanční orgán rozhodnutím ze dne 23.10.2014, č.j. 14404/OD/14-9/Mráz., žádost žalobce o udělení řidičského oprávnění skupiny A a B zamítl, jelikož žalobce neprokázal splnění podmínky obvyklého bydliště na území ČR v souladu s § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 11.11.2014.

Následně dne 19.11.2014 podal žalobce u prvoinstančního orgánu opětovně žádost o vydání řidičského průkazu s udělením řidičského oprávnění skupiny vozidel A, B, kterou prvoinstanční orgán rozhodnutím ze dne 10.3.2015, č.j. 19860/OD/14-9/Mráz., opětovně zamítl, jelikož žalobce neprokázal skutečnou existenci obvyklého bydliště na území České republiky a nesplnil tak podmínku obvyklého bydliště v souladu s § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu.

Žalobce se proti posledně uvedenému rozhodnutí prvoinstančního orgánu odvolal, přičemž žalovaný rozhodnutím ze dne 22.4.2015, č.j. 1021/DS/15-3, podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu odvoláním napadené prvoinstanční rozhodnutí zrušil a řízení zastavil. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že *„nesprávnost postupu prvoinstančního orgánu spatřuje v tom, že přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou (§ 48 odst. 2 správního řádu). Vzniklou situaci vyhodnotil odvolací správní orgán jako překážku věci pravomocně rozhodnuté (tzv. res iudicata) jako existenci procesní překážky, a to přestože původní pravomocné negativní správní rozhodnutí nabývá pouze formální právní moci. Byla-li žádost podána opakovaně po pravomocně skončeném řízení, měl správní orgán I. stupně zvážit opakované podání žádosti a dle obsahu a okolností případu zvážit zvolení postupu podle hlavy VIII, části druhé správního řádu. Odvolatel v opakovaném podání žádosti nepředložil ani nenavrhнул žádné nové či jiné důkazní prostředky k prokázání obvyklého bydliště osobními vazbami k území ČR a trvá na svém nesprávném právním názoru. Správní orgán I. stupně nemohl tak jako tak žádosti vyhovět. Odvolací orgán dospěl k závěru, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zrušit napadené rozhodnutí a bez dalšího řízení zastavit. Vzhledem ke skutečnosti, že ve věci bylo již jednou pravomocně rozhodnuto, odvolatel žádné jiné či nové důkazní prostředky nenavrhл, ani nepředložil, a správnímu orgánu I. stupně muselo být zřejmé, že nebylo možné rozhodnout jinak, má odvolací správní orgán za to, že v dané věci existuje procesní překážka. Svůj názor opřel o rozhodnutí Vrchního soudu v Praze SJS 816/2001, v němž tento soud vyslovil názor, že také v řízení před správními orgány platí obecná zásada klasického procesu „ne bis in idem“, tj. ne dvakrát v téže záležitosti (věci). Z výše uvedených důvodů tak bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí.“*

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce týkající se neúplnosti výroku napadeného rozhodnutí z důvodu absence právního ustanovení, podle kterého bylo rozhodnuto.

Podle § 68 odst. 2 věty první správního řádu *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1.*

Podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu *jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví.*

Žalovaný zrušil prvoinstanční rozhodnutí a řízení zastavil, přičemž výrok napadeného rozhodnutí opřel o § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, který takový postup odvolacího správního orgánu umožňuje. Mají-li být tedy ve výrokové části rozhodnutí mimo jiné uvedena právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, pak žalovaný své povinnosti zcela dostál, uvedl-li ve výrokové části rozhodnutí § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu. Žalobcova námitka ohledně neúplnosti výroku napadeného rozhodnutí tedy není důvodná.

Jakkoli žalovaný nepochybil v náležitostech výrokové části napadeného rozhodnutí, ohledně náležitostí odůvodnění rozhodnutí si již bezvadně nepočínal. Jak vyplývá z § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, *jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví.* Vzhledem k tomu, že správní řád v citovaném ustanovení nestanoví důvody pro zastavení řízení, je nezbytné vycházet z důvodů pro zastavení řízení vymezených v § 66 správního řádu. Může-li odvolací správní orgán postupovat podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu pouze tehdy, kdy je prvoinstanční rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo kdy je nesprávné a současně zde musí být dán některý z důvodů pro zastavení uvedených v § 66 správního řádu, nelze dospět k jinému závěru, než že „rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost“ prvoinstančního rozhodnutí musí spočívat v nesprávném posouzení existence podmínek pro vydání rozhodnutí o věci samé, resp. prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto o věci samé, ačkoli řízení mělo být zastaveno. Teprve tehdy totiž budou dány obě podmínky pro postup podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, tj. „rozpor s právními předpisy či nesprávnost“ a důvod pro zastavení řízení.

Ač je v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu povinností správního orgánu v odůvodnění rozhodnutí uvést mimo jiné úvahy, kterými se správní orgán řídil při výkladu právních předpisů, které ve věci aplikoval, tj. zde úvahy jak o důvodech, pro které žalovaný shledává prvoinstanční rozhodnutí v rozporu s právními předpisy či za nesprávné (a tedy jej ruší), tak úvahy o důvodech, pro které řízení zastavuje, žalovaný tuto povinnost porušil. Žalovaný výrok napadeného rozhodnutí opřel o § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, avšak vůbec neuvedl, jaké ustanovení správního řádu či jiného zákona prvoinstančnímu orgánu, resp. i žalovanému, zastavení řízení ukládalo. Ustanovení § 48 odst. 2 správního řádu, které jedině žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zmínil, takovým zákonným ustanovením není, neboť toto ustanovení toliko definuje tzv. překážku věci pravomocně rozhodnuté, ale již nic neříká k tomu, jaký má být postup správního orgánu, je-li překážka věci pravomocně rozhodnuté zjištěna, tím méně správnímu orgánu ukládá povinnost řízení zastavit. Nepodřazení zjištěné překážky věci pravomocně rozhodnuté pod zákonné ustanovení, které by žalovaného opravňovalo z tohoto důvodu řízení zastavit, tak způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.]. K této vadě je přitom soud povinen přihlížet z úřední povinnosti.

Ohledně samotné (a žalobcem zpochybněné) existence překážky věci pravomocně rozhodnuté soud vycházel z následujících skutečností.

Podle § 48 odst. 2 správního řádu *přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.*

Výkladem citovaného ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud např. v žalobcem zmíněných rozsudcích ze dne 30.10.2008, č.j. 6 As 12/2008-73, a ze dne 20.6.2013, č.j. 7 As 33/2013-36. Nejvyšší správní soud přitom dospěl k těmto závěrům: „*Správní řád zakládá překážku řízení pouze v případě, že právo již bylo v totožné věci přiznáno nebo povinnost uložena. Byla-li žádost (návrh) účastníka řízení zamítnuta, nejedná se o rozhodnutí, kterým by bylo přiznáno právo nebo uložena povinnost. Správní řád dokonce v § 101 písm. b) výslovně předvídá vedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí, pokud bude vyhověno žádosti, která byla dříve zamítnuta. Překážka věci pravomocně rozhodnuté je tedy ve správním řízení formulována poměrně úzce.*“ Stejný názor, tedy že překážka věci pravomocně rozhodnuté nastává pouze v případě kladného rozhodnutí o předchozí žádosti v totožné věci, zastává i odborná literatura (viz např. Josef Vedral: Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha 2012, str. 502-503).

Správní orgán tedy překážku věci pravomocně rozhodnutou zohlední [a řízení patrně zastaví dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu] toliko v případě vyhovění předchozí žádosti v totožné věci, neboť pouze takovým rozhodnutím se rozhoduje o přiznání práva. Pokud byla předchozí žádost v totožné věci zamítnuta, postupuje správní orgán podle §§ 101 a násl. správního řádu upravujících nové řízení a nové rozhodnutí ve věci. Podle § 101 písm. a) správního řádu *provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta.* Podle § 102 odst. 4 věty první správního řádu *pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že se řízení zastaví.* K tomu je vhodné konstatovat, že je na žadateli, který hodlá vyvolat nové řízení, aby shromáždil dostatek důvodů, pro které jej správní orgán skutečně zahájí a které bude v tomto novém řízení prověřovat, posuzovat a na základě nich pak znovu o věci rozhodovat. Pokud však žadatel takové důvody nepředestře, pak správním orgánům nezbývá, než řízení pro jejich nedostatek zastavit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.2.2010, č.j. 1 As 1/2010-70).

S ohledem na výše podaný výklad překážky věci pravomocně rozhodnuté je evidentní, že žalovaný pochybil, když rozhodnutí prvoinstančního orgánu ze dne 23.10.2014, č.j. 14404/OD/14-9/Mráz., považoval za rozhodnutí, jež zakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté ve vztahu k žádosti žalobce ze dne 19.11.2014 o vydání řidičského průkazu s udělením řidičského oprávnění skupiny A, B. Rozhodnutím prvoinstančního orgánu ze dne 23.10.2014, č.j. 14404/OD/14-9/Mráz., o zamítnutí žádosti žalobce o vydání řidičského průkazu s udělením řidičského oprávnění skupiny A, B nebyla žalobci přiznána žádná práva, tudíž toto rozhodnutí ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu nepředstavuje překážku věci pravomocně rozhodnuté ve vztahu k žádosti žalobce ze dne 19.11.2014 o vydání řidičského průkazu s udělením řidičského oprávnění skupiny A, B.

V řízení o opakované (druhé) žádosti žalobce o vydání řidičského průkazu s udělením řidičského oprávnění skupiny A, B tudíž nebylo možno zohlednit překážku věci pravomocně rozhodnuté, neboť tato v daném případě nenastala. Pokud tedy žalovaný na podkladě § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu právě z důvodu existence překážky věci pravomocně rozhodnuté prvoinstanční rozhodnutí zrušil a řízení zastavil, dopustil se podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.].

Dlužno doplnit, že soud nezjišťoval, zda skutkové okolnosti dané věci případně nezakládají jiný než žalovaným tvrzený důvod pro zastavení řízení. Je tomu tak proto, že úkolem soudu je toliko přezkoumat závěry, ke kterým žalovaný dospěl (zde existenci překážky věci pravomocně rozhodnuté a zda byl žalovaný oprávněn z tohoto důvodu řízení zastavit), nikoli na místo žalovaného v neprospěch žalobce cokoli doplňovat a dodatečně dohledávat v odůvodnění správních rozhodnutí neuvedené důvody skýtající oporu výrokům správních rozhodnutí.

VI.

Rozhodnutí soudu.

Vzhledem k tomu, že soud shledal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a že se současně žalovaný dopustil podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, rozhodl soud v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) a c) s.ř.s. o zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII.

Náklady řízení.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a v odměně advokáta za 3 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, když advokát převzal a připravil zastoupení žalobce a jménem žalobce podal žalobu a repliku. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3.100 Kč. Za tři úkony právní služby tak žalobci náleží částka ve výši 9.300 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Advokát ve věci učinil celkem tři úkony, a proto soud přiznal žalobci částku ve výši 900 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 2.142 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 12.342 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1

zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 31. března 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová